

- 1 Κοντύλι, φίλε μου άκριβέ, καιρός ἔν νὰ σὲ πιάσω
μὰ σοὺ μηδὲν τὸ βαρεθῆς ἂν εἶν' καὶ σὲ πειράσω·
διατὶ πάντα τὰ πάθη μου μ' ἔσεν ἀποδιαβάζω
κι ὅ τι νὰ γράψης, ὕστερα κλιόντα μου, τὰ διαβάζω.
- 5 Τὸ κλάμαν μὲ παρηγοῖ, φυράζει μου τὸ βάρος
καὶ μὲ τὸ θάρος τοῦ κλαθμοῦ παίρνω χαρὰν καὶ θάρος.
Ὅλοι χορεύγουν καὶ γελοῦν, χαίρουνται τὸ ποθοῦσιν
κ' ἔμην τὰ δάκρυα κ' ἡ πικρὰ τὴν πεθυμιάμ μου ἴθιοῦσιν.
Πῶς ἔν ἐμποριζόμενον φωτιά φωτιὰν νὰ σβήση
- 10 καὶ τὸ διαμάντιν τό 'ν σκληρὸν μὲ τὸ νερὸν νὰ λύση;
Καὶ πούρε μὲν τὸ πάθος μου μὲ πάθος τὸ συντρίβω
καὶ μὲ τὸ κλάμαν τὸ πολλὸν ἀποὺ τὸ κλάμα λείβω.
Τώρα δὲν ἀξαννοίομαι πιότερα νὰ μιλήσω
φοβοῦμαι μὲ τὸ γράψιμον μηδὲν βαρομεθύσω
- 15 καὶ δώση πίκρα στὸ ποθῶ καὶ τὸ φοβοῦμαι πάθω
κ' ἐκείνον τὸ δὲν πεθυμῶ ἀννοίξουμ μου καὶ μάθω.
Λοιπόν, τραγούδιν σοβαρὸν, διάβα ταπεινωμένον
κι ἄσ σ' ἀρωτήξουν ποιὸς εἶσαι, πέ τους: φτωχὸν καὶ ξένον.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλίδου επιμ., *Ο πετράρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.